

Сцена перша

Адам сидячи перев'язує собі ногу.
Входить Світелко.

СВІТЕЛКО.

Адаме, куме, що стряслося з вами?
До лиха, що за вигляд, поясніть!

АДАМ.

Ага, спіткнувся, бач, об власні ноги
На рівному — ні зачіпки не знайдеш,
А так перечепився! Бо завжди
В собі несем свій камінь спотикання.

СВІТЕЛКО.

Та як же це? Який ще камінь, куме?

АДАМ.

Той, на душі.

СВІТЕЛКО.

Та сплюньте!

АДАМ.

Це чому ж?

СВІТЕЛКО.

Бо ще Адам, ваш пращур з прапочатків,
Настільки, мабуть, мав непевні ноги,
Що заgrimів, упав — і це падіння
Прославило його. А ви...

АДАМ.

А я?..

СВІТЕЛКО.

Ви ж не такий?

АДАМ.

Чи я?.. Хіба я знаю?

Отут я впав, отут, кажу, я впав.

СВІТЕЛКО.

В прямому сенсі?

АДАМ.

Вже ж не в переноснім.

Хоч перенісся потерпіло теж.

СВІТЕЛКО.

Коли ж цей, куме, трапився трафунок?

АДАМ.

Та щойно, як хотів я встати з ліжка.

Мугикаю ранкову літургійну —

І коло брами ранку як спіткнуся!

Лиш розпочав свою щоденну прощу,

А вже Господь мене за ногу: стій!

СВІТЕЛКО.

Мабуть, за ліву?

АДАМ.

Ліву?

СВІТЕЛКО.

Цю, високо-
поставлену?

АДАМ.

За неї.

СВІТЕЛКО.

Бачить Бог —
Оту, що шкандибає по стежині
Гріха.

АДАМ.

Нога? Моя?

СВІТЕЛКО.

Крива ступнею.

АДАМ.

Ступня крива завжди — чи так, чи сяк.

СВІТЕЛКО.

Хвилинку! Бо покривдите ви праву,
Яка собі без вивертів ступає
Ще й так відважно ходить по слизькому.

АДАМ.

Дурня! Куди одна, туди і друга.

СВІТЕЛКО.

А хто ж вам так потовк, пробачте, пику?

АДАМ.

Мені? Хтось пику?..

СВІТЕАКО.

Так. А ви й не знали?

АДАМ.

Брехати гріх. Я знав. Поганий вид?

СВІТЕАКО.

Поганий?

АДАМ.

Ну скажіть же.

СВІТЕАКО.

Препаскудний!

АДАМ.

Детальніше.

СВІТЕАКО.

Обдерто вам щоку,
Що страх і придивлятися. М'ясива
Такенний шмат, що зважив би на вагах,
То оцінив би втрату.

АДАМ.

Чорт!

СВІТЕАКО *(простягає дзеркальце).*

Самі

Погляньте. Як вівцю погонять пси
У реп'яхи, то менше злізе клоччя,
Ніж ви, не знати де, лишили м'яса.